

העולם הזה

העורך הראשי:
אורי אבנרי
ראש מערכת:
שלום כהן

עורך משנה, כיתוב:
אורי סלע
מ"מ הכתב הראשי:
עמואל סרת

השבועון המצויר לאינפורמציה

רחוב נליסקון 8, תל-אביב
(לוד תיאטרון "אח"ל")
ת.ד. 136. טל. (זמני) 46785
מקו המברקים: "עלמפרס"
מו"ל: העולם הזה בע"מ
מורסם:
דפוס ישראל בע"מ ת.א.

חברי מערכת:

מיכאל אלמו, דוד ארנון, משה בן-אפרים, יוחאל כשן, יודור נבאי, נצה נבי, אוסקר סאובר, סילבי קשת
ציירי:
נפתלי בום, שלמה בן-דוד, שמואל בק, שנת חיי"ל זאב ליפמן, סלים סוגר, מאור קור, גורא רטשליד, מ"מ ראש מערכת ירושלים:
זאב הרץ

מנהל מעבדה:

דוד טוויני
סופרי חוץ:
מונטי ג'קובס, גבריאל דנון, יוש

ראש המינהלה:

שלמה הררי

מערכת "העולם הזה"

מודיעה בזה על סיום החלק הישראלי של התחרות העולמית של הסיפור הקצר, שנערך על-ידי במסגרת התחרות העולמית מטעם מערכת ה'

ניו-יורק הידאלד טריביון

להלן הצהרתו של יעקב מלכין, רכז מוכירות הריפרטואר של תיאטרון הבימה, שנתמנה כמרכז ועדת השיפוט של החלק הישראלי:

ה צ ה ה

אני החים, חבר ומרכז ועדת השיפוט של החלק הישראלי של התחרות העולמית של הסיפור הקצר, הנערך על-ידי הניו-יורק הידאלד טריביון בייחוד עם "העולם הזה", המהיר בזה בלהלן:

- הועדה קיבלה לידה 92 כתבי-יד, שפילאו אתר התנאים של התחרות הנ"ל.
- אתרי המיון והנדיקת הראשונה נמצאו 14 כתבי-יד ראויים לבדיקה חוזרת.
- אתרי שיקול והתייעצות נוספת נמצאו 14 כתבי-יד ראויים לבדיקה חוזרת.
- ביום 2.8.53 נפתחו המעטפות הסגורות שהיו סופסופות במספרים אלה, ובנצח כי המרס הראשון הוענק למר אורי קריי, תל-אביב, על סיפורו "בני משפחת נירוסליים", המרס השני הוענק למר אברהם דס, מושב תימורים, על סיפורו "על דודים", והמרס השלישי הוענק למר אריה סיון, תל-אביב, על סיפורו "המסע אל ארץ הפרסים".
- לפי תנאי ההתחרות, ובהתאם להחלטתו, שלחנו את שני הסיפורים שקיבלו את המרס הראשון והשני לוועדה המרכזת של התחרות העולמית בנאריס, ובהתאם לתנאים ובהתאם למסלול שנקבע "העולם הזה" את שלושת הסיפורים הנזכרים במרסם במרסם המהיר.

- ביום 2.8.53 נפתחו המעטפות הסגורות שהיו סופסופות במספרים אלה, ובנצח כי המרס הראשון הוענק למר אורי קריי, תל-אביב, על סיפורו "בני משפחת נירוסליים", המרס השני הוענק למר אברהם דס, מושב תימורים, על סיפורו "על דודים", והמרס השלישי הוענק למר אריה סיון, תל-אביב, על סיפורו "המסע אל ארץ הפרסים".
- לפי תנאי ההתחרות, ובהתאם להחלטתו, שלחנו את שני הסיפורים שקיבלו את המרס הראשון והשני לוועדה המרכזת של התחרות העולמית בנאריס, ובהתאם לתנאים ובהתאם למסלול שנקבע "העולם הזה" את שלושת הסיפורים הנזכרים במרסם במרסם המהיר.

יעקב מלכין,
מרכז ועדת השיפוט.

21/8

מערכת העולם הזה מקווה כי ייצוג זה של מדינת ישראל בתחרות העולמית יוסיף כבוד לספרות העברית החדשה ומברך את הסופרים הזוכים. עם סיום הכנתו לתחרות העולמית התחילה המערכת בפרסום הסיפורים הזוכים בכל הארצות, כולל ישראל.

מכתבים

הנוער והמשבר המיני

בראית את פרטי הראיון עם ד"ר מררי זיידמן בעולם הזה 823, והרגי רואה חובל עצמי לענות לו. להציג בפניו את שאלותי — ולהעיר את חשבותי לבו של הציבור ושל בעלי הסמכה והסמכויות, הקובעים בשטח זה.

בכור הדוקטור קובע בסיפורו ש"ממדי הונות בישראל הם קטנים מאד ביחס למדינה ברחבי ה' תבל... אצלנו היא עלובה".

מסתבר איפוא שלפי דעת בכור, ישראל היא ארץ טובה מכל יתר הארצות העולם, שרוב נבירה הם מלאכים, חסרי לבטים בשלל זה... אך שואף האם גם המציאות בישראל מאשרת את ה' הנהגה זו? הנסה אדוני הדוקטור לבקר פעם ב' אחד מאותם המקומות החבויים במשטאות ובין חוקיות, בליכוד חוזהם אליהם בהמחשבות ובין כל היום, מן הכורע על הערב ומתחיל בתור עש' רות, עשרות נכרים צעירים (ולא אנשי העולם החתול לבד, כפי שיתור נוח לאנשים מסוימים לתאר, אלא פקידים, בעלי מקצוע, סוברים, נהנים, מורים וכו'...)

אמנם, מתאר אני לעצמי שכבודו בתור אדם הגון, מכובד ונשוי, איננו זקוק לבקר במקומות הנוממים כאלה, אך חושבני שמן הראוי היה שבי כורו — בתור אדם שמקצועו קושרו לבעיה חכ' רתית זו — היה מבקר באותם המקומות בכדי לחקור את הבעיה כפי שהיא משתקפת במציאות הנוממית והשפחת על פניו, לפני שהיה פוסק את דברו בהתאם לתיאוריות היפות של מומחים, "הנר נים" הספונים בנחיהם.

אכן, אדוני הדוקטור, ביקורך היה מוכיח לך שצדקת באמרו ש"הונות היא עולה אצלנו".

היא מנסה להתחמק בלוית תנועתיו של קוצר רוח. "את נראית עיפה מאוד. את עוברת יותר מדי, זלי... האין זה מכאיב לך?" — אני מבי מדי, "הו, זה לא כלום". היא מנסה להקלות חיוך מוויזיה על פניה, "אני רגילה, זה רק מהר הום. אולי אויה חום היום?". אסור לך לעבור כל כך הרבה, אני אומר לה, מבלי להאמין ש' דברי מסוננים לשנות או להועיל.

אורה על האמת שאני מתפלל על כוח' הסבל של אשה זו ושכמותה שאינן הולכות לאיבוד בעבור כמה ימים. הן מופיעות כל יום מחדש, כדי לעבור את כל אותו התהליך. האין זה ניצול אדם משוע? האין אנו צריכים לקבור את ראי' שיונו באדמה מרוב בושח? מהיכיון האופטימי השאונה והמתעלמת הזו, השוררת עריון בחלונות הכבובים? אמנם, נכון, איש אינו מכיר את זלי, ורבות כמות, להתעסק בזנות בתנאים איו' מים ועלובים כאלה — אך הן כבר, משום מה, אינן זונות מהתעסקות זו. הן החליטו שכדי להן טוב להן בכך — ולא התנאים הקשים, לא הפסדי כולו המחדל, לא העובדת הסוציאלית, לא המש' טרה ולא בתי הסוהר, אינם מצליחים להזין אותן מהחלטתן (אולי זאת הקרבה תה הכרתית? איראי' ליום בלתימודע, המציל נכרים רבים מהתנונות נמורה?).

ובכן, המציאות בארץ מלמדת אותנו ש(א) כי ישראל ישנו ציבור עצום ומגוון של נכרים המוצי' אים את עצמם בהכרח מתרסקים על דלתה של הונות (וב) כמעט בכל המקרים נאלצת כל זונה יחידה לענות את עצמה באופן אליאנושי ובניגוד נמור לכלל הכלי הכריאות, ההינינה והאסטרטגיות נם יחד. האין לתקן את המצב הזה מיד, ללא נחיות?!

אם אצלנו, זונות מקובלת כדבר שלילי, "מס' תכלים על הונות בעין רעה", כפי שכבוד הדוק' טור מובע — הרי זה מראה שאנו נרועים מאחרים ואופקנו צר יותר, כי כל אדם מחקרים ואינטלי' ננטי יש לו מעט אומץ וכוחו בלתיסוגניות בכדי להתייחס לזונה בהבנה אנושית, עם נכונות מוס' רית לעזור!

אפשר עוד להבין את עמדתו של הטיפוס ה' אינואטיסטי והמוגבל, שמעולם לא הודקק לזונה בעצמו, קרא עליה בספרות יפה בלבד — ואינו מסוגל להבין, אך קיימים אצלנו טיפוסים נחותים רבים המבקרים אצל הונות ואינם בוששים להתייחס אליה בבז' שב, עליונות?!

"הונות לא נקלטה אצלנו" — לא משום שהיא בכלל בתור תופעה, ממעטת להופיע — אלא מי' שום שהיא נרדפת באף ובחילה (לפי סעיפי חוק חסר טעם ונימוק מוסרי כלשהו) וללא התחשבות בטובת הציבור: ואם היא לא, "נקלטה" — הרי במחלתה נקלטה ונקלטה, בממדים מבהילים, בצורה המפסקת, הבלתיידינית והאנושית-בריונית ביו' תר.

אדוני הדוקטור קובע ש"אחוז האנשים הדתיים אצלנו — משפיע לטובה בשטח זה", אך האם ה' עובדה שזונות בדרך כלל ססולה בחזוים הדתיים מוכיחה שנכרים דתיים, שאינם מלאכים לה' חתן כניל צעיר מאד — אינם מתנהנים (בסתר, תוך מוסר כליות איום, בושח מדכאה ודפוסית (שלמה) על ידי כל מיני פרובנסיות מיניות חול' גיות, החל מאוננויות וכלה בהומוסקסואליים? ושהפרובנסיות החולות האלה אינן נפוצות במוס' הות הדתיים והדומיננטיים, החל מהישיבה, ביהדות' מים וכלה במנזר הנוצרי?!

נקרא נא מה אומר הסקסואלול והספיקולונ ד"ר מרקוס (העולם הזה 822): "בישראל רבו המכ' רים של הפרעות מיניות יותר מבכל מקום אחר... ישולם הרבה בחורים ובחורות בריאים ומסופסופות יבשנים נוראות מבדידות והפרעות בכלל סיבות נכרסיות, מוסריות ומסורת (1) והרצון של הרבה בחורות לשמור על בתוליהן עד לנשואין... הם' טיות המיניות, מן הומוסקסואליות, נפוצות מאד... ההסברה הייננים נגד מחלות המין הביאה יותר נזק מאשר י'הגה, כי היא טבעית על נפש הצעיר פחד נצחי בפני מנע מיני" (וביחוד בפני מנע מיני עם זונה, שהיא בהכרח מקרים האפסי' רות היחידה שלו, כך שהוא שוקע בפרובנסיות חוליות מדכאה. כתב השורות האלה שמתוך אני' טואיצית מציאותית-עצמית התעלם לגמרי מהעמ' לת הוועשה המחזירה נגד מחלות המין, בא במנע מיני עזונות פרופסיונליות בארץ ובחוץ לארץ מבלי להשתמש בכל אמצעי-מניעה, והוא נשאר בריא ושלם. לעומת זאת חביון — בשעתם חיללים בכריירה היתודית — שהתחוללו באופן מרוע ול' לא כל ביקורת עם, "ידידות" מקריות בנינים — לקו במחלות מין.

האם הונות אינה יכולה לשמש עור והצלה (ולו אף זמנית) במצבים קריטיים דליל, המתוארים כי דברי ד"ר מרקוס? הלא ד"ר זיידמן אומר בעצ' מו ש"הונות יכולה להיות שלב מעבר". ואין? בהנאים המתוארים לעיל, כפי שהדבר מתנהל עד יום בארץ?

ועוד: האם ישנו יכוד של אמת בטענה המתח' סרת הנפוצה שזונות אינן מקור מחלול? כתוב השורות האלה, מתוך נכיון אישי — לא עיוני, אלא גופני — ומתוך התענינות קרובה, לא נוכח כי הלא מהסטיסטיקה שמסר הדוקטור בעצמו מהמכר שלמעלה 500 אחוז (172 מתוך 328) של החולים נרדפו במשפחה, בין איש ואשתו (1) וביחס ילד — כלל לא הוכרז אם הם נרדפו על-ידי זון' גות או במסגרת אחרות...

אדוני הדוקטור מתנגד לפיקוח רפואי-חוקי על הונות מבחינה רפואית (1) כי "הנה יכולה לה' ביק 20 נכרים לפני שמופיעים אצלם סימפטומים" (ולברוק כל נכר מבקר בכדי שואף לא יודיק — אי אפשר?). האם חוסר כל פיקוח, מבחינה ברי' איתית, ספיקולוגית, במחנות, חברתית ומוסרית כפי שהמצב כיום בישראל, הנו יותר רציו? אמנם יש להודות, ללא צל של ספק, שביקור אצל זונה הוא המנע המיני הפחות אידאלי, ויש

העולם הזה

החל מן השבוע הבא יו' פיע במקום זה מדור חדש שמטרתו לתת לקוראים אפ' שרות להביע דעה חופשית על נושא שייקבע כל שבוע מראש על-ידי המערכת. פל' חוות-דעת חייבת להצטמצם ב-50 מלים.

הזיכוח השני ייערך ע' הנשוא:

מה לטעות בערבי ישראל?

הקוראים המבקשים להש' תת' בוויכוח זה יישלחו את דעתם (זכור: לכל היותר 50 מלה) עד יום 26.8.53, ל' מערכת "העולם הזה", ת.ד. 136, תל-אביב. על המעטפה נא לציין: "משאל מס' 2".

העולם הזה

לכן להתייחס אל הונות כאל שלב מעבר, ולחתור לחי' אהבה ומשפחה נורמליים, כפי שמסביר ד"ר זיידמן. אך כותב השורות האלה בתור אדם שהת' נכח (בכלל טובה הציבור והכבוד והכבוד אינו נר' תע מלהקוע את עצמו במומבי כשפנסיון) מקיר, נם כל לא צל של ספק, שביקור אצל זונה היא צורת חי' המין הטובה והנורמלית ביותר, ביחס לכל הפרובנסיות למיניהן!

ומה שזונות לרועי זונות, אפסופים וכר', המנצי' לים את הונות, כופים אותה, חיים על רוחותיה וכר' — הרי זאת בעיה משפטית מוסרית מסוג אחר. על החוק, המכשול ובי' המשפט להנן על ה' זונה בסני' אלה, כלשון אותם במחנות עבודה סגורים וכר', אך לא להפסיד את הונות יחד אהם, מה שרצוי להק'...

במצב המוסר של היום מנוצלות חזונות לא רק על-ידי התנאים הבלתי נורמליים, עקב רדיפת החוק — אלא גם על-ידי סטוסים פוליטיים לא מע' טים הבאים לדורם את הונות מבלי לשלם למש' ועוד סטוסים ספוסים באופנים (1) הרי לנו משטר ש' כל דאליס נכר' אידאלי, הרי "משפחת העולם התחתון" והונות נאלצת להש' עם זה כליות בריה, אם היא רוצה בכלל להמשיך כהת' עסקות? היכן המשפחה? היכן המשפחה? הי' כן החוק? היכן הנחת זכויות ואדם וגוף האדם מס' ניצול ושור? הרי זו נכלה שאי אפשר לח' אמין כי היא יכולה להיות קיימת במדינת תרבו' תית!

מר כהן (מי שהיה היועץ המשפטי לממשלת ישראל, אחר כך שר המשפטים ועתה שוב היועץ המשפטי) אמר פעם בנכונות לזייה בחיכות ע' רוני שהיה לו עם כותב השורות האלה: "אין אנו אומרים לךרף את הונות — אלא את אלה המנ' צלים אותה". בישר נוכח שהשלטונות ובעלי הסמ' כות המשפטי בישראל ינהגו לפי הקו הזה ולהק' למעשה?

אני מסכים בחחלף עם דעתו של ד"ר זיידמן ש"המדינה איננה יכולה לקבל על עצמה לספק את הצרכים המיניים של אזרחיה". אך למח' המדינה הפסידה ולהכלל לא התחשבות באופן אכזרי ובזיון (כולל סתח משותפים קואליציוניים? בנלל מח' מיהדות סוכני-אריסטוקרטיים בחוץ-לארץ?) בכל אפסרות של פתרון זמני כלשהו? שלטונות יש' ראל חייבים להנן על האזרח וחזיונותו מבחינה בריאותית ומשפטית, על-ידי הטלת פיקוח ולא לאסור כשירות מילוי צרכים הכרתיים ולחפסיד את הכל לתורו ובהו, כפי שזה היום.

ממתייה גם עתה הפתרון של אדוני הדוקטור: "נישואין מוקדמים, הטובים לשהי' וטובים גם לבר" (1) האמנם אנו צריכים לסנות אל אורח' חיתם של חלק מהתולעים החדשים מארצות המז' רח' האמנם זה טוב וכריא שנקרה תכנס בעול ח' הממשלה והתורין ביל 17, לפני שהגיע ל' התכתבות גופנית מלאה ולפני התכונות חאישיות שלו? האם, נישואין מוקדמים" תנם אפסיות לרוב המכריז, בו בזמן שמעצוריים רבים כל כך עומדים בתקופתנו אף בסני נישואין לא מוקד' מים?

אמנם, הפתרון היסודי היחיד היה ויחיה תמיד נישואין או יחסים אינטימיים אינדיבידואליים, מי' תך אהבה וסימפטיה, אך גם חזונות, כשלב מעבר במצבים קשים בחי' הגבר, לא תחולל לחקיקה, אף אם ינסו להתייחס בכוח.

ולכסוף: נמי מחותה ומה הז' מפרותיה של אותה, לזינה לזיניה מינית" שהח' לממשלת ור' רפואד עומדים להקים? האם היא תצטמצם במתן עצות טובות לאנשים, ישרים והגונים, או שהיא השתלל בנכונות לפתור את כל הכעיות הכאובות והאקסואליות ביותר בשטח זה?

שלום זמיר, תל-אביב

המובנת בעיקר לכותביה.

שירה טובה, ז' — שירה ש' גם לבעליה אינה מוכנה.

למשל:

לצדי הכותב

זר אין שותף עין.

ולדרך הוא מושיט

אגרת פיס.

להבדיל מן השירה הזולה,

המיועדת בעיקר להמונים ה'

נחותים. למשל:

ריה

השמינה

ציור טוב, ז' — ציור ש'

ככלל אין צורך להבין אותה,

כי הוא פונה ישר אל הבלתי-

החמישי

היה היה נודניק (שמו גת),

שירד אל עסק באילת.

והנה — העם בישו —

הוא פנש בכריש.

הזר רק בקושי נמלט.

העולם הזה

השבועון המצויר

לאי - נוספה

היריחה השבוע

אחמול בתור חוצפן עמד,

נדחק בתור נסע מיד.

היה שני שם, איש-ימוס —

היה עוד ממתין לאוטובוס.

המלון בהמשכים

ספרות ז' — ספרות כי הוא פונה ישר אל הבלתי-